

ECA

Biuletyn

Rachunkowość i podatki

BIULETYN 3/2014

- Kalkulacja odroczonego podatku dochodowego od niezakończonych kontraktów długoterminowych | 2
- Rezerwy na świadczenia emerytalne zgodnie z polskim prawem bilansowym oraz MSSF | 4
- Nowy Krajowy Standard Rachunkowości nr 9 „Sprawozdanie z działalności” | 7
- Ubezpieczenie OC dla członków władz spółki nie musi być przychodem | 8

NADZÓR MERYTORYCZNY

Katarzyna Szaruga
Biegły Rewident
Dyrektor Departamentu Audytu w Zabrzu
e-mail: katarzyna.szaruga@ecagroup.pl

Swoje doświadczenie zawodowe zdobywała w międzynarodowej firmie audytorskiej na stanowisku kierowniczym, gdzie była odpowiedzialna zarówno za przeprowadzanie badań i przeglądów sprawozdań finansowych jak i sporządzanie pakietów konsolidacyjnych, realizację zleceń Due Diligence i wyceny przedsiębiorstw. Posiada także bogate doświadczenie w przekształcaniu sprawozdań finansowych zgodnie z Międzynarodowymi Standardami Sprawozdawczości Finansowej (MSR/MSSF), także w związku z wejściem spółek na Giełdę Papierów Wartościowych w Warszawie. Autorka licznych artykułów i publikacji z zakresu rachunkowości, w tym: „Komentarz do ustawy o rachunkowości”, lub „Operacje gospodarcze w praktyce księgowej”.

Kalkulacja odroczonego podatku dochodowego od niezakończonych kontraktów długoterminowych

Dominik Biel

Starszy Konsultant w
Departamencie Audytu

E-mail: dominik.biel@ecagroup.pl

Kontrakty długoterminowe w aspekcie przepisów prawa bilansowego.

Kontrakty długoterminowe charakteryzują się zazwyczaj długim okresem realizacji. Ich wykonanie i odbiór często przypada na inny okres sprawozdawczy niż ten, w którym rozpoczęto prace. W przypadku takim Ustawa z dnia 29 września 1994 r. o rachunkowości (tekst jednolity Dz. U. z 2013 r. poz. 330, z późn. zm.), zwana dalej Ustawą o rachunkowości, zgodnie z zasadą współmierności kosztów do przychodów oraz zasadą memoriału, sformułowanymi w jej art. 6, nakazuje przypisać poszczególnym okresom, w których wykonano świadczenia, dotyczące ich przychody i koszty a co za tym idzie ustalenia prawidłowego wyniku finansowego w danym okresie. Uregulowania w tym zakresie zawiera także Krajowy Standard Rachunkowości nr 3 (dalej zwany KSR 3) oraz MSR 11.

Sposób wyceny kontraktów długoterminowych reguluje art. 34a Ustawy o rachunkowości. Co do zasady, wartość przychodów przypadających na okres sprawozdawczy liczona jest na podstawie proporcji wynikającej ze stopnia zaawansowania prac. Metody ustalenia stopnia zaawansowania szczegółowo zostały opisane w punkcie V.2 KSR 3. Są to:

Metoda obmiaru wykonanych prac - polegająca na technicznym pomiarze wykonanych od rozpoczęcia umowy do dnia bilansowego prac wyrażonych w jednostkach naturalnych i wycenionych w odpowiednich cenach lub w procencie ceny umownej bądź jej składowych. Pomiaru te przeprowadzają specjaliści wewnętrzni lub zewnętrzni jednostki, posiadający odpowiednią wiedzę techniczną, stosowną do rodzaju realizowanych robót budowlanych oraz dysponujący odpowiednimi cenami lub ich ekwiwalentami.

Metoda kosztowa - polegająca na określaniu na dzień bilansowy stopnia zaawansowania prac w takim procencie,

jaki stanowi udział poniesionych od rozpoczęcia umowy do dnia bilansowego kosztów umowy w całkowitej kwocie kosztów wykonania umowy obejmującej koszty już poniesione oraz wynikające z aktualnego globalnego budżetu kosztów koszty wymagające jeszcze poniesienia dla pełnego wykonania umowy.

Należy też zwrócić uwagę, że wspomniany standard w punkcie V.3. pozwala także na zastosowanie innych metod kalkulacji stopnia zaawansowania jednak pod warunkiem, że odzwierciedlają one w sposób wiarygodny stopień zaawansowania prac objętych niezakończoną umową.

Na potrzeby tego artykułu posłużymy się najbardziej popularną ze wskazanych metod czyli metodą kosztową.

Jak wskazuje punkt VIII.2 KSR 3, w metodzie kosztowej przychody oblicza się w takim odsetku całkowitych przychodów z umowy, jaki procent stanowią dotychczas poniesione koszty wykonania umowy do sumy dotychczas poniesionych kosztów wykonania umowy i kosztów nieodzwrotnych do pełnego wykonania umowy, wynikają-

cych z aktualnego globalnego budżetu kosztów; kosztami osiągnięcia tych przychodów są dotychczas poniesione koszty wykonania umowy powiększone o ewentualną rezerwę na stratę.

Oznacza to, iż w przypadku metody kosztowej, do faktycznie poniesionych kosztów związanych bezpośrednio z kontraktem, przyporządkowuje się przychody (zmienną w tym przypadku są przychody).

Ważnym aspektem jest posiadanie przez spółkę budżetu kosztów i przychodów, dzięki któremu spółka ma możliwość dopasować odpowiednią wartość przychodów do poniesionych kosztów.

Kontrakty długoterminowe w aspekcie ustawy o podatku dochodowym od osób prawnych.

Inne podejście do kontraktów długoterminowych zaprezentowane jest w Ustawie z dnia 15 lutego 1992 r. o podatku dochodowym od osób prawnych (Dz.U. 1992 nr 21 poz. 86 z późn. zm.), dalej zwana ustawą o CIT. Sposób kalkulacji wyniku na niezakończonych kontraktach długoterminowych reguluje art. 15 ust. 4 tejże ustawy. Zgodnie z tymi artykułem koszty uzyskania przychodów bezpośrednio związane z przychodami, poniesione w latach poprzedzających rok podatkowy oraz w roku podatkowym, są potrącalne w tym roku podatkowym, w którym osiągnięte zostały odpowiadające im przychody.

Oznacza to, iż w przypadku podatku dochodowego od osób prawnych aby skalkulować wynik podatkowy z niezakończonego kontraktu długoterminowego powinniśmy do osiągniętych w związku z tym kontraktem przychodów, przyporządkować wartość kosztów przypadających na te przychody (odwrotnie niż w przypadku przepisów prawa bilanso-

wego).

Ustawa o CIT w art. 15 ust. 4b oraz 4c wskazuje także okres sprawozdawczy do którego powinny być przyporządkowane te koszty w zależności od terminu ich poniesienia. W przypadku kiedy koszty uzyskania przychodów bezpośrednio związane z przychodami zostały poniesione do momentu sporządzenia sprawozdania lub złożenia zeznania podatkowego to koszty te zaliczane są do kosztów uzyskania przychodów roku podatkowego za które sporządzane jest sprawozdanie. Jeżeli natomiast koszty te zostały poniesione po tej dacie to koszty te zaliczane są do kosztów uzyskania przychodów następnego okresu. Należy tu też zwrócić uwagę, że jeżeli podatnik nie sporządzi sprawozdania lub nie złoży zeznania w ustawowym terminie, to termin ustawowy, staje się w tym przypadku ostatnim, który obliuguje podatnika do zaliczenia kosztów uzyskania przychodów do okresu, za który sporządza sprawozdanie (składa zeznanie).

Tak jak i w przypadku podejścia rachunkowego, ważnym aspektem jest posiadanie przez spółkę budżetu kosztów i przychodów, dzięki któremu podatnik jest w stanie dopasować odpowiednią wartość kosztów do osiągniętych przez spółkę przychodów.

Kalkulacja podatku odroczonego od kontraktów długoterminowych.

W związku z innym podejściem do niezakończonych kontraktów długoterminowych w prawie bilansowym i podatkowym w kalkulacji podatku dochodowego wystąpią różnice pomiędzy wynikiem podatkowy a wynikiem rachunkowym z tytułu kontraktów długoterminowych. Różnice te mają charakter przejściowy (w momencie zakończenia kontraktu różnice te zostaną rozliczone).

W takim przypadku zgodnie z Krajowym Standardem Rachunkowości nr 2 a także art. 37 ust. 8 Ustawy o rachunkowości podmiot jest zobligowany do wykazania podatku odroczonego. Sposób kalkulacji podatku odroczonego od kontraktów długoterminowych został przedstawiony poniżej.

Przykład.

Spółka XYZ realizuje kontrakt dotyczący budowy maszyny dla przemysłu hutniczego. Zgodnie z umową podpisaną przez Spółkę XYZ z Hutą ABC czas realizacji zlecenia wynosi 10 miesięcy (od 01.09.2013 do 30.06.2014). Zgodnie z umową, Spółka otrzyma od Huty kwotę 120 TPLN za całe zlecenie. Płatności będą odbywać się w następujących terminach: 30 TPLN do 31.11.2013; 15 TPLN do 15.02.2014; 75 TPLN do 30.06.2014. Przewidziany budżet kosztów związany z realizacją zlecenia wynosi 100 TPLN. Faktycznie poniesione koszty związane z realizacją zlecenia do dnia bilansowego (31.12.2013) wynoszą 70 TPLN.

Założenia:

Budżet przychodów (planowane przychody): 120 TPLN

Budżet kosztów (planowane koszty): 100 TPLN

Zafakturowane przychody (do 31.12.2013): 30 TPLN

Poniesione koszty (do 31.12.2013): 70 TPLN

Rozwiązanie:

Sprawozdanie finansowe:

Oszacowane przychody związane z kontraktem, które należy wykazać w sprawozdaniu 2013: 54 TPLN

$(120/100 \cdot 70) - 30 = 54$ TPLN

Przychody 2013: 84 TPLN (poniesione + oszacowane)	Koszty związane z przychodami, które należy wykazać w deklaracji CIT: 25 TPLN	W związku z faktem, iż wyliczenie aktywa i rezerwy dotyczy tego samego tytułu, (ten sam kontrakt) Spółka powinna przedstawić dodatnie i ujemne różnice per saldo.
Koszty 2013: 70 TPLN	(100/120*30)=25 TPLN	
Rozliczenia międzyokresowe (aktywa): 54 TPLN	Przychody w deklaracji CIT 2013: 30 TPLN	Różnica pomiędzy dodatnimi i ujemnymi różnicami przejściowymi: 9 TPLN
Kwota dodatnich różnic przejściowych: 54 TPLN	Koszty w deklaracji CIT 2013: 25 TPLN	Rezerwa na podatek odroczony: 1,71 TPLN (9 * 0,19 TPLN).
Rezerwa na podatek odroczony (wycena „rachunkowa” kontraktu): 10,26 TPLN (54 * 0,19 TPLN)	Kwota ujemnych różnic przejściowych: 45 TPLN (70 TPLN - 25 TPLN)	
Deklaracja CIT:	Aktywo z tytułu podatku odroczonego (wycena „podatkowa” kontraktu): 8,55 TPLN	Dominik Biel Starszy Konsultant

Rezerwy na świadczenie emerytalne zgodnie z polskim prawem bilansowym oraz MSSF

Katarzyna Szaruga

Biegły rewident

Dyrektor Departamentu Audytu

e-mail:

katarzyna.szaruga@ecagroup.pl

Zgodnie z art. 39 ust. 2 pkt 2) Ustawy o rachunkowości bierne rozliczenia międzyokresowe kosztów są tworzone m.in. na prawdopodobne zobowiązania przypadające na bieżący okres sprawozdawczy i dotyczące obowiązku wykonania przyszłych świadczeń na rzecz pracowników, w tym świadczeń emerytalnych. Są to bierne rozliczenia międzyokresowe kosztów będące rezerwami zgodnie z KSR 6 „Rezerwy, bierne rozliczenia międzyokresowe kosztów, zobowiązania warunkowe”.

Odprawy emerytalne to długoterminowe świadczenia pracownicze zależne od stażu pracy. Prawo do tych świadczeń nabywają pracownicy przez cały okres ich zatrudnienia w jednostce; rodzi to zobowiązanie jednostki w stosunku do pracowników w przyszłości.

Podstawą wyceny rezerw na przyszłe świadczenia na rzecz pracowników są przepisy prawa pracy, regulaminów wynagrodzeń, układów zbiorowych i innych wiążących porozumień pracodawców z pracownikami. Szacunek kwoty rezerwy powinien uwzględniać obowiązkowe obciążenie pracodawcy wynikające z obowiązujących na dzień szacowania rezerwy przepisów prawa. Zalecaną metodą szacowania rezerw na te świadczenia jest wycena aktuarialna. Wycena rezerw na długoterminowe świadczenia pracownicze, w tym m.in. odprawy emerytalne powinna zostać przeprowadzona zgodnie z metodologią aktuarialną, korzystając z pomocy aktuarusza, albowiem ustalenie kwot tych rezerw oparte jest na szeregu założeń, zarówno co do warunków makroekonomicznych, jak i założeń dotyczących rotacji pracowników, ryzyka śmierci i innych.

Bierne rozliczenia międzyokresowe kosztów z tytułu odpraw emerytalnych powinny być ustalane w wiarygodnie oszacowanej wartości, w ciężar kosztów bezpośrednio związanych z

działalnością operacyjną w bieżącym okresie. Utworzenie lub zwiększenie kwoty biernych rozliczeń międzyokresowych kosztów z tytułu świadczeń emerytalnych zalicza się do kosztów działalności operacyjnej (odpowiednio jako rozliczenie kosztów lub do innych kont zespołu „4”, kosztu wytworzenia produktów, kosztów sprzedaży, kosztów ogólnego zarządu zależnie od zastosowanego w jednostce rachunku kosztów, jak i przyporządkowania kosztów do pracowników produkcyjnych, administracyjnych itp.). Wykorzystanie biernych rozliczeń międzyokresowych kosztów jest związane z powstaniem zobowiązania, na które uprzednio utworzono składnik biernych rozliczeń międzyokresowych kosztów, jest ono księgowane jako zmniejszenie biernych rozliczeń międzyokresowych kosztów z tytułu świadczeń emerytalnych i zwiększenie zobowiązania. Składnik biernych rozliczeń międzyokresowych kosztów może być wykorzystany wyłącznie zgodnie z celem, na jaki był pierwotnie utworzony.

Nie wykorzystane kwoty biernych rozliczeń międzyokresowych kosztów z tytułu świadczeń emerytalnych, wobec zmniejszenia lub ustania ryzyka uzasadniającego ich utworzenie, zmniejszają na dzień, na który okazały się zbędne, koszty działalności operacyjnej (odpowiednio rozliczenie kosztów lub inne konta zespołu „4”, koszty wytworzenia produktów, koszty sprzedaży, koszty ogólnego zarządu w zależności od tego, które koszty zostały wcześniej obciążone).

Przy wycenie świadczeń emerytalnych i podobnych można kierować się postanowieniami MSR 19 „Świadczenia pracownicze”.

Według MSR 19 świadczenia emerytalne wypłacane przez jednostkę to programy określonych świadczeń. Zgodnie z programem określonych świadczeń obowiązkiem jednostki jest wypłata ustalonych świadczeń, a ryzyka aktuarialne i inwestycyjne obciążają zasadniczo jednostkę. W związku z tym rachunkowość programów określonych świadczeń jest bardzo złożona. Przy ustalaniu zobowiązania i kosztów wymaga się bowiem przyjęcia założeń aktuarialnych, istnieje też możliwość wystąpienia zysków i strat aktuarialnych. Ponadto zobowiązania są dyskontowane, ponieważ często są rozliczane wiele lat po tym, jak pracownicy wykonywali związaną z nimi pracę. Zgodnie z MSR 19 świadczenia z tytułu programów określonych świadczeń mogą być wypłacane bezpośrednio przez jednostkę albo w całości lub części pochodzić ze składek jednostki (a czasami także jej pracowników), wpłacanych do podmiotu (funduszu) będącego odrębną od jednostki sprawozdawczej osobą prawną, który wypłaca świadczenia pracownicze. Na ostateczne koszty programu określonych świadczeń może wpływać wiele zmiennych, jak np.: końcowe

wynagrodzenie, rotacja, umieralność pracowników. Ostateczne koszty programu są niepewne, a niepewność ta występuje przez dłuższy okres. W celu rozliczenia przez jednostkę programu określonych świadczeń konieczne jest m.in.:

- zastosowanie metod wyceny aktuarialnej oraz przyjęcie założeń aktuarialnych odnośnie do zmiennych demograficznych i finansowych,
- przyporządkowanie świadczenia do poszczególnych okresów zatrudnienia,
- zdyskontowanie świadczenia w celu ustalenia wartości bieżącej zobowiązania i kosztów świadczeń,
- ustalenie wartości godziwej aktywów programu,
- ustalenie zysków i strat aktuarialnych oraz kwot tych zysków lub strat, które zgodnie z MSR 19 muszą zostać ujęte.

Ze względu na złożoną rachunkowość programów określonych świadczeń MSR 19 zaleca jednostkom (ale nie wprowadza takiego wymogu) korzystanie z usług wykwalifikowanego aktuarium przy wycenie wszelkich istotnych zobowiązań z tytułu świadczeń po okresie zatrudnienia. Ta wycena musi być aktualizowana w przypadku każdorazowej istotnej operacji gospodarczej oraz innych istotnych zmian okoliczności i związanych z nimi założeń.

Założenia aktuarialne powinny być bezstronne i wzajemnie dopasowane. Do założeń aktuarialnych zalicza się:

- a) założenia demograficzne dotyczące przyszłych cech charakteryzujących aktualnie zatrudnionych i byłych pracowników i osoby będące na ich utrzymaniu, którzy są uprawnieni do świadczeń.

Założenia demograficzne odnoszą się

do następujących kwestii np.:

- umieralność zarówno w trakcie zatrudnienia, jak i po jego upływie,
 - wskaźniki rotacji pracowników, niezdolności do pracy i wcześniejszego przechodzenia na emeryturę,
- b) założenia finansowe dotyczące takich zagadnień, jak np.:
- stopa dyskontowa,
 - poziom przyszłego wynagrodzenia i przyszłych świadczeń.

Założenia finansowe ustala się w wartości nominalnej, jednak standard dopuszcza stosowanie wartości realnych w przypadku gdy wartości te są bardziej wiarygodne np. gdy świadczenie jest indeksowane i istnieje rozwinięty rynek indeksowanych obligacji w tej samej walucie i tym samym terminie wykupu.

Założenia finansowe opierają się na określanych na koniec okresu sprawozdawczego rynkowych oczekiwaniach odnoszących się do okresu, w którym przewiduje się uregulowanie zobowiązań.

Istotnym założeniem aktuarialnym jest stopa dyskontowa, która powinna odzwierciedlać wartość pieniądza w czasie. Stopa ta nie odzwierciedla jednak ryzyka aktuarialnego czy inwestycyjnego. Stopa dyskontowa odzwierciedla przewidywane rozłożenie w czasie płatności świadczenia.

W szacunkach przyszłych wynagrodzeń bierze się pod uwagę inflację, wysługę lat, awanse i inne znaczące czynniki, takie jak podaż i popyt na rynku pracy. W założeniach aktuarialnych nie uwzględnia się zmian przyszłych świadczeń, które nie są przewidziane w sformalizowanych zasadach funkcjonowania programu. Przyjęte założenia aktuarialne mogą zmienić się w kolejnych okresach wyceny rezerw,

co w konsekwencji może spowodować zmianę wartości rezerwy. W takiej sytuacji mamy do czynienia z tzw. zyskami i stratami aktuarialnymi, które są efektem zmian założeń aktuarialnych.

Zmiany zobowiązań z tytułu określonych świadczeń są dzielone na trzy kategorie:

- koszty zatrudnienia,
- wartość odsetek netto od zobowiązań (aktywów),
- kwoty przeszacowania zobowiązań.

Składnik kosztów zatrudnienia ujmuje się w wyniku. Koszty te obejmują bieżące koszty zatrudnienia, przeszłe koszty zatrudnienia, do których pracownicy nabyli i nie nabyli praw (wraz z zyskami i stratami z tytułu redukcji zakresu działalności) oraz zyski i straty wynikające z rozliczenia.

Odsetki netto również jednostka ujmuje

w wyniku finansowym. Oblicza się je przy zastosowaniu stopy dyskonta odpowiadającej stopie oprocentowania obligacji korporacyjnych lub obligacji rządowych, jeżeli nie istnieje rozwinięty rynek obligacji korporacyjnych. Obliczając wartość odsetek netto na koniec okresu należy przyjąć stopę dyskontową odnieść do kwoty netto zobowiązania lub składnika aktywów wynikającego z programu zdefiniowanych świadczeń na początek okresu sprawozdawczego.

Przeszacowanie ujmuje się w innych całkowitych dochodach. Obejmuje ono zyski i straty aktuarialne ze zobowiązań z tytułu zdefiniowanych świadczeń, aktualny zysk z aktywów programu po odjęciu odsetek od tych aktywów ujętych jako kwota odsetek netto oraz wszelkie zmiany wynikające z zastosowanego pułapu wartości aktywów. Zyski i straty

aktuarialne obejmują korekty wynikające z doświadczeń historycznych oraz skutki zmian założeń aktuarialnych. Kwot z przeszacowania nie przenosi się do wyniku, ale mogą one podlegać reklasyfikacji w ramach kapitału własnego (np. do zysku zatrzymanego).

Katarzyna Szaruga
Biegły Rewident

Rezerwy na świadczenie emerytalne zgodnie z polskim prawem bilansowym oraz MSSF

Arkadiusz Lenarcik

Biegły Rewident

e-mail: arkadiusz.lenarcik@ecagroup.pl

W dniu 15 kwietnia 2014 r. Komitet Standardów Rachunkowości przyjął uchwałę nr 6/2014w sprawie przyjęcia Krajowego Standardu Rachunkowości nr 9 "Sprawozdanie z działalności" (dalej KSR nr 9).

Celem KSR nr 9 jest pomoc w sporządzeniu sprawozdania z działalności, zgodnego z przepisami art. 49 i art. 55 ust. 2 ustawy z dnia 29 września 1994 r. o rachunkowości (tekst jednolity Dz. U. z 2013 r., poz. 330 ze zm) (dalej UoR), odpowiadającego oczekiwaniom użytkowników, a zarazem promowanie dobrych praktyk w tym zakresie. Standard jest adresowany do jednostek - osób prawnych określonych w art. 49 i 55 UoR, sporządzających roczne sprawozdania finansowe zarówno w myśl przepisów Ustawy, jak i MSR. Sprawozdanie z działalności sporządzają zobowiązane do tego jednostki wraz z rocznym sprawozdaniem finansowym. Podobnie sprawozdanie z działalności grupy kapitałowej sporządzane jest wraz z rocznym skonsolidowanym sprawozdaniem finansowym. Warto w tym miejscu podkreślić, iż KSR nr 9 jest zgodny z dokumentem IFRS Practice Statement "Management Commentary, A Framework for Presentation" wydanym w grudniu 2010 r. przez Radę Międzynarodowych Standardów Rachunkowości (IASB). Dokument ten nie jest MSR w rozumieniu art. 2 ust. 1 oraz art. 10

ust. 3 Ustawy i art. 1 rozporządzenia (WE) nr 1606/2002 Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 19.07.2002 r. o stosowaniu międzynarodowych standardów rachunkowości (nie został przyjęty do porządku prawnego państw UE).

Z treści standardu wynika, iż nie jest możliwe ani zasadne tworzenie jednolitego, szczegółowego wzorca sprawozdania z działalności. Sprawozdanie to ma bowiem zbyt zindywidualizowany charakter, ponieważ odzwierciedla ono specyfikę działalności jednostki i przedstawia jej osiągnięcia oraz zamierzenia. Dlatego też standard zawiera tylko wskazówki odnoszące się do pożądanych cech, zawartości i układu sprawozdania z działalności oraz zasad jego sporządzania i prezentacji. Stosując te wskazówki jednostka – realizując postanowienia ustawy o rachunkowości – może dostosować swoje sprawozdanie z działalności do oczekiwań użytkowników, którymi są najczęściej: inwestorzy, pożyczkodawcy, inni wierzyciele - obecni i potencjalni, pracownicy, społeczności lokalne, instytucje państwowe.

W myśl KSR nr 9 nadrzędnym celem sprawozdania z działalności jest wzbogacenie wiedzy użytkowników o jednostce dzięki dostarczaniu istotnych informacji uzupełniających sprawozdanie finansowe, z którym jest powiązane. Dodatkowo sprawozdanie z działalności dostarcza danych nie ujętych w sprawozdaniu finansowym, które ułatwiają użytkownikom ocenę jednostki – jej działalności, sytuacji i zamierzeń. Powinno ono zawierać

co najmniej omówienie i ocenę działalności jednostki, jej wyników oraz sytuacji wraz ze wskazaniem istotnych czynników ryzyka oraz opisem najważniejszych aktualnych zagrożeń. UoR nakłada także na jednostki obowiązek informowania w sprawozdaniu z działalności o przewidywanych kierunkach rozwoju ich działalności. Dokładny zakres informacji koniecznych do ujawnienia w sprawozdaniu z działalności zawarty jest w art. 49 ust. 2 i 3 UoR, przy czym KSR nr 9 wszystkie je szczegółowo omawia i doprecyzowuje.

KSR nr 9 przyjmuje, że sprawozdanie z działalności przedstawia subiektywny (w przeciwieństwie do obiektywnego sprawozdania finansowego) punkt widzenia kierownika jednostki zarówno na wydarzenia bieżącego okresu objętego sprawozdaniem finansowym, jak i ich skutki w kolejnych okresach sprawozdawczych. Jest to zatem pewnego rodzaju komentarz, w którym kierownik jednostki przedstawia ocenę warunków, wyników i perspektyw działalności jednostki oraz wyjaśnienia umożliwiające zrozumienie specyfiki jej działalności, dokonań i aktualnej sytuacji. W szczególności przedmiotem omówienia są te czynniki, które wpływały na działalność, wyniki i sytuację jednostki w okresie objętym sprawozdaniem, oraz te, które prawdopodobnie będą miały wpływ na rozwój działalności, wyniki i sytuację w przyszłości.

W niektórych uzasadnionych przypadkach zakres lub szczegółowość informacji ujawnianych w sprawozdaniu z działalności może ulec ograniczeniu z uwagi na:

- zagrożenie naruszenia słusznego interesu jednostki wynikające z ujawnienia poufnych informacji,
- charakter informacji uzasadniający opóźnione przekazywanie ich do publicznej wiadomości; informacje te mogą dotyczyć np. prowadzonych negocjacji, umów zawartych pod warunkiem zawieszającym, stron lub

warunków niektórych umów itd.,

- wysoki koszt pozyskania informacji, przewyższający korzyści z nich płynące. Należy mieć na uwadze, że sprawozdanie z działalności służy objasnieniu informacji już pozyskanych, które znajdują się w sprawozdaniu finansowym lub były przygotowane dla celów zarządzania jednostką.

Ograniczenia informacji przedstawianych w sprawozdaniu z działalności nie mogą dotyczyć zagadnień wymienionych w art. 49 ust. 2 i 3 UoR, jeżeli występują one w jednostce i są przy tym istotne.

Arkadiusz Lenarcik

Biegły Rewident

PODATKI

NADZÓR MERYTORYCZNY

Adam Trawiński
Doradca Podatkowy, Manager
e-mail: adam.trawinski@ecagroup.pl

Absolwent Wydziału Prawa i Administracji Uniwersytetu Mikołaja Kopernika w Toruniu. Swoje doświadczenie zdobywał w departamencie prawno-podatkowym międzynarodowej firmy doradczej z grona tzw. Wielkiej Czwórki. Uczestniczył w wielu projektach polegających na opracowywaniu scenariuszy optymalizacji podatkowej dla krajowych i międzynarodowych podmiotów oraz obsłudze transakcji fuzji i przejęć. Specjalizuje się w zagadnieniach z zakresu międzynarodowego prawa podatkowego, umów o unikaniu podwójnego opodatkowania oraz podatku dochodowego od osób prawnych. Jest autorem oraz współautorem artykułów i komentarzy z zakresu prawa podatkowego.

Ubezpieczenie OC dla członków władz spółki nie musi być przychodem

Kamil Żukowski
Starszy Konsultant
e-mail:
kamil.zukowski@ecagroup.pl

Ubezpieczenie OC dla członków władz spółki nie zawsze musi stanowić dla nich przychód. Kluczem do sukcesu jest odpowiednie ukształtowanie umowy ubezpieczenia.

Stosownie do art. 12 ust. 1 ustawy o PIT, za przychody ze stosunku służbowego, stosunku pracy, pracy nakładczej oraz spółdzielczego stosunku pracy uważa się wszelkiego rodzaju wypłaty pieniężne oraz wartość pieniężną

świadczeń w naturze bądź ich ekwiwalenty, bez względu na źródło finansowania tych wypłat i świadczeń, a w szczególności: wynagrodzenia zasadnicze, wynagrodzenia za godziny nadliczbowe, różnego rodzaju dodatki, nagrody, ekwiwalenty, a ponadto świadczenia pieniężne ponoszone za pracownika, jak również **wartość innych nieodpłatnych świadczeń lub świadczeń częściowo odpłatnych.**

Pojęcie nieodpłatnego świadczenia nie zostało zdefiniowane w prawie podatkowym. Opierając się jednak na dotychczasowym orzecznictwie sądów administracyjnych wskazać należy, że

ma ono szerszy zakres niż w prawie cywilnym i obejmuje wszelkie zjawiska gospodarcze i zdarzenia prawne, wynikiem których jest uzyskanie korzyści kosztem innego podmiotu lub te zdarzenia gospodarcze i prawne, których skutkiem jest niezwiązane z kosztami lub inną formą ekwiwalentu przysporzenie majątkowe, mające konkretny wymiar finansowy (tak np. Naczelny Sąd Administracyjny w uchwałach z dnia 18 listopada 2002 r., sygn. akt: FPS 9/02 oraz z dnia 16 października 2006 r., sygn. akt: II FPS 1/06).

Powyższe oznacza, iż co do zasady opłacane przez pracodawcę

ubezpieczenie od odpowiedzialności cywilnej dla m.in. członków zarządu, członków rady nadzorczej czy prokurentów stanowi dla tychże osób przychód ze stosunku pracy podlegający opodatkowaniu podatkiem dochodowym od osób fizycznych w momencie zapłaty składki ubezpieczeniowej (por. wyrok Naczelnego Sądu Administracyjnego z dnia 8 listopada 2012 r., sygn. akt: II FSK 527/11).

Jednak warunkiem decydującym o powstaniu przychodu z tytułu nieodpłatnych świadczeń jest możliwość ustalenia podstawy opodatkowania. Zgodnie bowiem z art. 12 ust. 3 w zw. z art. 11 ust. 2a pkt 2 ustawy o PIT, w przypadku gdy przedmiotem świadczeń są zakupione usługi, wartość pieniężną nieodpłatnych świadczeń ustala się według cen zakupu (wraz z podatkiem VAT). W praktyce, gdy cena zakupu ustalana jest w oparciu o liczbę osób korzystających z danej usługi lub istnieje możliwość precyzyjnego ich określenia - wartość przychodu określa się poprzez

podzielenie ceny zakupu usługi przez liczbę jej beneficjentów. Tym samym ustalenie wartości przychodu z tytułu otrzymania nieodpłatnego świadczenia w postaci ubezpieczenia od odpowiedzialności cywilnej wymaga wskazania osoby będącej beneficjentem świadczenia.

Jeżeli jednak w umowie ubezpieczenia postanowiono, że ubezpieczeniem objęte będą zarówno osoby fizyczne (np. wszyscy obecni i przyszli członkowie zarządu, rady nadzorczej, komisji rewizyjnej oraz ich współmałżonkowie, konkubenci), jak również spółka oraz jej obecne i przyszłe podmioty zależne, a w umowie ubezpieczenia brak jest wskazania jaka część składki ubezpieczeniowej przypada na ubezpieczenie spółki, a jaka na osoby fizyczne, to jednoznaczne ustalenie wartości nieodpłatnego świadczenia może nie być możliwe.

W konsekwencji nie ma możliwości ustalenia jaka wartość przychodu przypada na konkretną osobę

ubezpieczoną. W podobnym stanie faktycznym wypowiedział się Dyrektor Izby Skarbowej w Warszawie w interpretacji indywidualnej z dnia 31 marca 2014 r., sygn.: IBPBII/1/415-1150/13/MK.

Reasumując, gdy na dzień zapłaty składki nie jest możliwe jednoznaczne ustalenie grona osób objętych ubezpieczeniem oraz ustalenie, jaka część składki ubezpieczeniowej przypada na ubezpieczenie osób fizycznych, a jaka na spółkę – nie ma możliwości wskazania skonkretyzowanej wysokości przychodu przypadającego na jedną osobę.

Tym samym można argumentować, że wartość zapłaconej przez podatnika (spółkę) składki na ubezpieczenie nie będzie stanowić dla osób objętych zakresem ubezpieczenia przychodu z tytułu nieodpłatnych świadczeń.

Kamil Żukowski
Starszy Konsultant

AKTUALNOŚCI Z GRUPY ECA

ECA Seredyński i Wspólnicy na 7 miejscu w rankingu największych audytorów spółek giełdowych.

02 czerwca 2014 r. ukazały się wyniki rankingu dziennika Parkiet. Ranking przedstawia sytuację audytorów na rynku spółek giełdowych. Według liczby zbadanych spółek GPW w 2013 roku, ECA Seredyński i Wspólnicy znajduje się na 7 miejscu. To oznacza systematyczny wzrost w porównaniu z rokiem ubiegłym, kiedy ECA zajęło 8 miejsce.

Wyniki tego rankingu kolejny raz potwierdzają słuszność obranej strategii rozwoju. ECA Seredyński i Wspólnicy znajduje się w ścisłej czołówce firm świadczących usługi audytorskie, zwłaszcza dla spółek notowanych na GPW. Sukces oparty jest na wiedzy, kompetencji ekspertów oraz zdolności dostosowania się do rosnących potrzeb Klientów.

Kontakt:

Karolina Hytrek
ECA Group
karolina.hytrek@ecagroup.pl

Wydawca: ECA Group

Nadzór merytoryczny:

Katarzyna Szaruga
Adam Trawiński

Nie ponosimy odpowiedzialności cywilnej za zdarzenia będące następstwem decyzji podjętych w oparciu o informacje zawarte w niniejszej publikacji. Informacje mają charakter ogólny i nie odnoszą się do sytuacji konkretnej firmy. Przed podjęciem konkretnych decyzji proponujemy zasięgnięcie porady u naszych ekspertów.

Siedziba w Krakowie
Head Office in Cracow
ul. Moniuszki 50
31-523 Kraków
tel. +48 12 425 80 53
tel. +48 12 686 03 30
fax. +48 12 425 91 47
e-mail: biuro@ecagroup.pl

Biuro w Warszawie
Office in Warsaw
ul. Gdańska 45a
01-576 Warszawa
tel. +48 22 633 03 00

Biuro we Wrocławiu
Office in Wrocław
ul. W. Jagielly 3/54
50-201 Wrocław
tel. +48 71 725 91 20

www.ecagroup.pl

Biuro w Poznaniu
Office in Poznań
ul. Noskowskiego 2/3
61-704 Poznań
tel. +48 61 670 97 70

Biuro w Zabrzu
Office in Zabrze
ul. B. Hagera 41
41-800 Zabrze
tel. +48 32 376 41 40